

Quo vadis, Terra?!

Tepele Elias

Clasa a XI-a

C. N. Emanuil Gojdu Oradea

Prof coord. Cretiu Florica

Vale

În viitor, atât de departe încât cei mai îndepărtați urmași ai tăi vor fi uitați de mult, atât de departe încât n-ai putea măsura distanța cu un număr la care te-ai gândit până acum. Atunci, pe un oarecare corp ceresc pe care s-au născut, au trăit și au murit nenumărate ființe, se va afla o vale... O tăietură adâncă în corpul planetei, de mult timp cicatrizată. Rana a fost formată prin ciocnirea violentă între plăci tectonice, care se află într-o luptă veșnică fără vreun învingător. Leziunea a fost inundată de sângele fierbinte care izvorăște din măruntaiele metalice și s-a coagulat treptat sub acțiunea fluviilor persistente care au săpat eoni întregi în carnea expusă. Cel care a fost martor a toate acestea se numește vânt. A trecut prin fisură de nenumărate ori, purtând cu el cele mai fine sedimente. Acum însă, nici el nu se mai plimbă pe aici, singura care a rămas fiind liniștea. Acolo vei putea percepe realitatea într-un mod adevărat, fără prezența timpului, care de altfel, nici nu există. Acolo se află doar veșnicie. Un loc în care cele ce există și cele ce au existat cândva conviețuiesc. Deși au trecut prin nenumărate metamorfoze, ele și-au păstrat esența, fiind aceleași ca în momentul conceperii lor.

Nu trăiește nimic în acea ravenă în sensul uzual al cuvântului. Formațiunile de piatră care-i populau cândva interiorul au fost tocite de vânt și eroziune, devenind mase amorfe și netede, lipsite de orice trăsătură distinctă. Chiar și pietrele de pe fund au fost zdrobite într-o pudră fină care se va întări treptat, nelăsând în urmă niciun semn al existenței lor. Canionul e ocazional vizitat de rari stropi de ploaie, însă apa care cade și care se evaporă e mereu aceeași și vine aici de dinainte ca cineva să o fi numit „ploaie”. Se pot zări totuși niște fragmente răzlețe care întrerup omogenitatea. Așchii metalice, care, dacă ar fi strânse și refăurite de un fierar grijuliu care ar avea îndemânarea unui zeu ar forma un scut cu blazonul unui vultur pe el. Aparțineau unor ființe incapabile de a se manifesta fără a-și impune o ordine, o rațiune a lumii lor care era fără îndoială superioară celorlalte. Nu au fost deloc primii și nici ultimii care să treacă prin acest loc. Unii dintre predecesorii lor erau atât de avansați încât ar fi putut fi venerați ca zei, iar unii dintre succesorii lor nu erau cu mult mai inteligenți ca obișnuita specie de animale. Relicve ale epocii lor erau prezente aici, însă din pură întâmplare. Curând, și ele se vor întoarce în pământul din care au provenit.

Secretul acestei văi e adevărit în perioada când steaua dătătoare de viață e absentă de pe cer, în nopțile în care luna fură cât mai multă lumină și o redistribuie pământului. Atunci, se vor ivi șiruri nesfârșite de coloane de piatră, fiecare având aceeași dimensiune. Sculptate în aceste coloane sunt numeroase simboluri și gravuri, care, deși au aceeași formă fundamentală, sunt unice pentru fiecare coloană. Le vei putea recunoaște și asta fiindcă ele au fost formate în vremuri primordiale. Perioada de timp pe care au supraviețuit e atât de vastă încât mintea ta nu o poate concepe. Deși au evoluat constant ele nu s-au schimbat de loc, iar dacă le-ai arăta cuiva, indiferent de era în care a trăit, le va putea recunoaște.

Singura variație prezentă la aceste coloane este culoarea acestora, care devine din ce în ce mai deschisă pe măsură ce te apropii de centrul lor. În mijlocul acestei păduri minerale se află o coloană cu adevărat unică. Ea e singura complet imaculată, neavând nici cea mai mică impuritate pe ea. Suprafața ei e netedă și le întrece pe restul în înălțime. Această coloană e defapt singura adevărată din toată această mulțime, restul fiind imperfecte și impure. Monolitul final imaculat e scopul final și unica justificare a existenței coloanelor. Cu toate acestea, ele există doar într-o ravenă, într-un ungher uitat de lume și uitat de timp. În afară de tine nimeni nu le mai cunoaște, dar după ce tu te vei întoarce în țărână, iar praful oaselor tale va dispărea, nimeni nu va mai ști de ele. Totuși, dacă le-ai putea întreba, niciuna din ele nu și-ar regreta existența, acțiunile și sacrificiul, chiar dacă triumful lor nu va mai exista, chiar dacă pământul pe care stau și universul în care există vor lua sfârșit...

Cenușă

Cer înecat de negură, zenit monolitic, un ciclop al cărui ochi fierbinte a fost scos, lăsând în urmă un vid orbitor, cu un corp amorf și infinit ce apasă pe munți de cenușă.

Dune de nisip maroniu și sticlos ce fierb într-un cazan enorm, flankând un pârau clocotitor. Lichidul său mocirlos bolborosește cu ură, împrășcând cu smoală pereții de cuarț ce îl înghit. În plămâni doar grăunțe de nisip, fiecare respirație aducând sărurile veninoase în trunchiul meu putred.

Rădăcinile scufundate în pământul otrăvit care mi-a supt și ultima picătură de sevă. Le simt cum se sufocă sub povara telurică, cum pulsează îndurerate, cum țipă amuțit din închisoarea lor ermetică. Nisip fierbinte, pârjolit de norii lipsiți de soare, aer greu, care se așează pe crengi, punând pe ele atâta presiune încât se pot spulbera în mii de așchii în orice moment.

La baza trunchiului meu se află bălți de sânge uscat și închegat, din care au crescut ierburi minuscule și țepoase, negre cu luciri vișinii. S-au ivit din oceanul de moarte de sub mine pentru a fi păscute de păsările peregrine, ale căror schelete acoperite de pene mai sunt purtate de vânt. Scoarța mea mânjită de sânge și căptușită cu praf e aspră, fiind arsă de flăcări acide cu mult în urmă, însă nu pică niciodată, ca o armură septică, lipită de un corp infect.

Crengile mi se extind încovoiate și anemice, chemând parcă ajutor, însă niciun fulger nu se va prăvăli pentru a mă transforma într-un rug, niciun car de foc nu va galopa prin aburii fantomatici, niciun topor nu va mușca cu sete din scoarța mea uscată și nicio furtună nu mă va îngropa într-un mormânt deșertic, lăsându-mă să pier asfixiat de căldură și de colb. Trunchiul e veșted, fiind împăiat cu rumeguș, cioburi de sticlă, așchii și spini, pe care le simt cum se târăsc prin vase, frecându-se de lemnul crestat, ca niște carii înfometate.

Din cratere urcă șerpi denși de fum ce se disipează în atmosfera impregnată de uscăciune și degradare. Realitatea se macină în jur, luându-mă cu ea, lent, ciopârțind încet, bucată cu bucată, până când din cer vor ploua cuțite, iar sângele meu va fi doar fier. Săbii cresc din pământ proaspăt arat, iar râul varsă metal încins. După ce carnea moale și însângerată va fi înlăturată, strat cu strat, fâșie cu fâșie, membrană cu membrană, fibră cu fibră de zimiți și lame, de unghii și dinți, de apă fiartă și acid, atunci, și doar atunci voi putea privi din nou un cer senin.

Lent

Ai părăsit și ai regăsit conștiința din nou. Nimic nu s-a schimbat la prima vedere. Aceeași pereți, aceleași obiecte, aceleași haine pe care le îmbraci fără a te gândi. Poate că s-a acumulat mai mult praf, a mai apărut vreo crăpătură în tavan, ceva ce foloseai s-a apropiat de punctul în care se va strica și va trebui înlocuit.

Același tu, sperii, dar observi că s-a mai spart un dinte. Îi scuipi cioburile din gura-ți tăiată. E ușor inconvenabil, dar din fericire există înlocuitori. Nu se va observa în curând. Masca pare să se fi întărit la loc, ori așa ți se pare, tot timpul o estimezi greșit. Ieri, pe scenă, i s-au văzut fisurile. Din fericire, unul din ceilalți actori ți-a aruncat cu foarte mult profesionalism o privire irumpând cu ură vie și fierbinte. Ai înțeles pe dată mesajul subtil și ai părăsit scena.

„Sunt doar obosit, n-am dormit bine în ultima vreme.”

„Mă simt ușor bolnav, atâta tot.”

„Voi fi mai bine după ce mă voi odihni un pic.”

„Azi nu am foarte multă energie, sper că înțelegeți.”

Deja le-ai memorat și ai ajuns să le aplici astfel încât să nu se observe că o faci aproape zilnic. E posibil ca ceilalți să-și fi dat seama, dar n-au zis nimic. Măștile lor sunt așa puternice... de ce fix a ta să nu fie bună?

Desigur, mai târziu ai primit apeluri din partea unora prezenți:

„Să știi că nu e foarte profesional să faci de-astea, credeam că am discutat despre asta.”

„Gândește-te un pic și la ceilalți, îi pui într-o situație jenantă.”

Obişnuitele...

În grădină au apărut câteva plante noi, firave. Se vedea că solul era prea arid, iar norii veneau prea des. Nu contează. Plantele subnutrite nu au ce căuta aici. Le vei vedea cum mor și te vei întrista degeaba. Mai bine le tai din timp.

Așa că le retezi și le smulgi, mașinal. La început era greu, dar acum nici nu îți dai seama.

Atelierele tale sunt pline de piramide, în care se află același faraon avortat. Mormane de rumeguș și de cioburi- de la nenumărate statuete sfărâmate, turnuri de cenușă- provenite din foste manuscrise și idei transpuse grăbit pe foaie. Nimic nu iese viu de aici. Un cimitir în care groparul și îngropatul sunt unul și același. Aici ai fost tu cândva.

În timp ce soarele e înghețat pe cer privești cum clipele se târăsc prin colțuri, retezat de toate. Dar după finele apusului, atunci în creștet se zvârcolesc ideile, vrând să fie aduse pe lume. Faci planuri, visezi, anticipezi drumul anevoios, încercările aprige cu care te vei confrunta, reziliența cu care le faci față și momentul final al victoriei. Ești invincibil, potențialul ți-e infinit. Trebuie doar să fii o dată ceea ce ești. Ai mai putut face asta, nu? Îți aduci aminte că te-ai mai aprins în trecut, ai strălucit așa frumos... Trebuie doar să...

Te trezești. În oglindă ești același tu. Poate ai mai slăbit, poate s-au mai adâncit cearcănele, poate azi nu îți stă cum vrei părul. Un lucru e clar totuși. Lumina din ochi se stinge treptat, în curând nu va mai fii nimic. Oare atunci vei putea fi în sfârșit împăcat?

Desigur că nu ai vrea să retezi atâtea margini, să tocești atâtea vârfuli, să mai adaugi un strat zidului, să astupi găurile din acoperiș, dar ai învățat că a le lăsa expuse e prea dureros. Așa ai control asupra a ce intră. Dacă mai intră ceva. Și în fond, e mai bine așa. Ar fi preferabil să te descurci singur, nu? De ce să-i tot deranjezi pe ceilalți? N-au nevoie de o povară în plus. Zilele tale s-au încheiat. Ai avut o șansă și ai irosit-o. Asta e. Măcar așa poate veni cineva mai bun să-ți preia rolul. Chiar poate le faci un serviciu. Vei primi ovații la înmormântarea ta. Vor aplauda zgomotos când sicriul îți va fi pogorât în groapă.

„Ce tragic, s-a distrus pentru binele nostru.”, vor spune, iar cadavrul tău îi va asculta mulțumit de sub pământ.

Ai văzut roade ieri. Ai avut șansa să te alături celorla pe care îi puteai numi prieteni și poate chiar te-ai fi simțit bine. Dar n-ai făcut-o. Ai găsit ceva fără sens cu care să te ocupi și te-ai ascuns într-un ungher, sperând că vei fi confundat cu vreo piesă de mobilier amplasată neinspirat. Totuși abia așteptai să vină cineva să te întrebe ce e în neregulă. Puteai să le fi spus de sacrificiul pe care îl faci pentru nimeni, de asceza absurdă pe care o ții. De cruciada ridicolă la care te-ai înhămat. Dar nimeni n-a venit și din fericire, nimeni n-o va mai face. Chiar dacă o persoană excesiv de perceptivă ar avea indiscreția să pună prea multe întrebări, ți-ai sugruma strigătele de ajutor în scuzele uzuale. „E mai bine așa”, te gândești.

Dacă cineva ar număra, oare cât din tine ai aruncat flăcărilor? Câte vise și speranțe ai înecat? Ce privești acum în oglindă, cât va mai fi până când din ea se va stoarce tot? Până când vei putea adormi pentru totdeauna?

„E pentru binele tău”, îți spui. „Fac asta să te protejez”. Într-adevăr, armura s-a întărit. A devenit chiar mai confortabilă acum. Nici măcar nu-i simți greutatea. În curând nu va mai putea intra nimic și, din fericire pentru tine, nu va ieși nimic de asemenea.

Peștii

Privesc un cer înstelat, infinite perle sclipitoare sădite într-un abis ce înglobează toate... Stau drept pe munți de rocă seacă, un platou uscat și lipsit de viață, în venele-i seci curgând doar praf împins încet de timp și de mișcările imperceptibile a granulelor cristaline. Stânca răsare în mijlocul unui ocean de negură, în jurul lui căscându-se doar un vid atot-consumător.

Trupul meu e firav și slăbit, iar oasele mai că nu îmi străpung pielea subțire. Din pietrele moarte răsar totuși copaci scheletici de coral ars, lipsiți de culoare ori sevă, ca degetele osoase și încovoiate ale unei caracatițe fosilizate.

Totul e zdrobit de liniște și nemișcare. Mă simt pironit în pământul dur, de parcă aș fi prins rădăcini adânci și puternice. Din prăpastie văd cum ies figuri mici și subțiri în bancuri numeroase, înotând lesne prin aerul timid. Îi deslușesc cum se apropie: pești. Zeci, sute, mii, nu pot ține pasul, dar pești încep să se reverse, mișcându-se grațios, învârtindu-se pe traiectorii eliptice și imprecise, fără a se gândi, ca frunze purtate alene de rafale de vânt. Culorile lor sunt vii, cu un penaj delicat, ca fructe exotice într-un livadă himerică. Nuanțele se îmbină una în alta de la pește la pește, de parcă ar fi fost proaspăt pescuiți dintr-un râu de sânge stors din toate prismele din lume.

Unul se apropie de mine și își deschide gura, arătându-și dinții ascuțiți ca pumnale minuscule. Mușcă lacom din gâtul meu și pleacă ținând în

dinți o bucată de carne... O înghite rapid. Corpul său lucios și solzos devine incandescent, emanând o lumină intensă și colorată. Dintre șanțurile solzoase se ivesc flăcări roșii și un fum spumos ca un nimb opac metamorfic, a cărui formă se tot schimbă. Bucata de carne era încă vizibilă, plutind pe un tron fumuriu. Din ea s-au extins rădăcinile unei plante subțiri al cărei corp se înfășura în jurul unui întreg microcosmos efemer. Ceilalți i-au urmat rapid exemplul și au început a mă devora fără milă. Bucată cu bucată, mușchi după mușchi, viscere, tendoane, organe de simț, toate luate. Totuși rămân în picioare. Totuși mă pot mișca și pot privi cele din jurul meu. Din fiecare parte a mea s-a născut o lume nouă, cu propria-i suflare, cu propria-i identitate și cu propria-i viață. Unele clipească în existență și se evaporă la fel de rapid cum au apărut, într-o supernovă orbitoare și călduroasă. Altele le-am privit pentru eternități întregi. Am văzut cum din oul lor cosmic au ieșit milioane de idei și concepte. Am văzut cum universes întregi s-au clădit din haos ireconciliabil. Am văzut cum toate au ajuns în echilibru. Am văzut cele mai adânci abisuri și cele mai chinuitoare întunecimi, precum și cele mai superbe lumini și exaltări călduroase. Am văzut cum din una s-au rupt toate și apoi s-au întors în final înapoi în același punct.

După ce unul dintre ele se disipa în eter, fragmentul rupt din mine cădea înapoi pe pământ, intact. Peștii plecaseră deja, dar unul dintre ei rămăsese în urmă. Era plăpând și slăbit, palid, înotând cu greu spre mine. Se apropie de trupul meu mutilat, și de inima care-mi era expusă. L-am privit cum a încercat să mi-o apuce cu dinții și am simțit cum o mesteca încet, mușcând lent din biata mea inimă, fiind spălat în sângele ei cald. Acesta a izbucnit în lumina cea mai anemică de până acum. Din ea s-a conturat o mică flacără pură, care ardea liniștită și gingașă. Apropiindu-mă de ea am simțit o căldură binevoitoare care mi-a invadat sărmanul corp, pătrunzând în străfundurile sufletului meu, alinându-mi toate durerile, oprind toate hemoragiile. Spălat de propriile-mi lacrimi pure, privesc hăul infinit și îmi ridic brațele pentru a-l cuprinde.

Vânătoare

Aerul intră și îmi părăsește pieptul gol, revărsându-se afară prin aburi lăptoși, smulși repede de viscol. Mă târăsc printre stânci cu armuri de gheață, întărite cu zăpadă arzătoare, înarmate cu sulite barbare și neșlefuite, dar care taie oricum. Calea e pietruită cu lame de săbii, iar în urma mea las un fir subțire de sânge ce se înnegrește pe măsură ce se depărtează de trupul meu. În urechi îmi răsună frecarea oaselor expuse de drumul șlefuit.

Pe capul meu e amplasată o coroană de măracini înghețați și fantomatici care s-au lipit de craniul rece prin sânge închegat, iar pe umeri îmi port ca mantie pielea jupuită. Restul corpului e brăzdat de crăpături, gata să se spargă la prima căzătură. În locul mâinii drepte se află doar un ciot, proaspăt retezat a cărui pulsare surdă s-a disipat în timp. În mâna rămasă mi-e lipită prin adeziv sangvin o sabie. În mânerul ei au fost plantați spini, care au pătruns adânc în palmă.

Frigul a mâncat hulpav toată durerea, ca un lup infernal ce dă iama în turme neapărate. Păstorul e mort, nu mai e cine să le apere. L-am ucis eu, cu propriile mâini. Soarele a picat din cer și nu a mai răsărit de două zile, o fi fost înghițit de vreun șarpe de granit. În juru-mi se află doar coloane interminabile de piatră dușmănoasă, dar prada mi-e aproape.

- Încotro te îndrepti, Hermes, fiul al vântului și a lui Jupiter?

- Mă duc să-l răpun pe Argos, la ordinul tatălui meu, șef al războinicilor, pentru a-i elibera consoarta, prinsă în trupul unei vite. Am primit în dar o sabie făurită din ceruri și o pelerină din scoarța Copacului Vieții. Tatăl meu e cercul, iar mama mea e moartea, frații mei sunt scrijeliți în piatră, iar eu sunt lutul din bol.

Mercur își continuă marșul atroce, pierzând fărâme din ei pe parcurs, săgetat de armatele lui Xerxes, străpuns de lăncile lui Leonidas.

Mă opresc brusc. Argos s-a arătat. În fața ochilor mei pironiți se află un urs negru, ieșit din măruntaiele abisale ale pietrei. Ochii lucesc intens cu un sângeriu înflăcărat, emanând ca un far de ură. Mă apropii de el târșâind, fără puterea măcar de a-mi dezlipi buzele ferecate. Acum e momentul.

Trosnitul oaselor, sfărâmarea țestei, zdrobirea organelor umflate, frângerea cărnii, băutul sângelui, un festin pentru o vânătoare de succes.

Argos pleacă tihnit, dar spectrul meu rămâne. Eliberat din lanțurile sale veninoase, Prometeu coboară de pe piatră. Vântul îi va răspândi moaștele, din coaste va răsări o salcie, vrednică de a fi sculptată, iar craniul său va sta la baza unui deal.

Soarele se ivește timid, iar Hermes va înflori din nou.